

af dette spreder sit Frø ind paa Markerne og gør derved Skade, dog maaske ikke i saa overordentlig Grad, som man tænker sig, idet en stor Del af disse Ukrudtsplanter ikke trives paa kultiverede Marker, men ere Planter, der kun vokse paa Steder, som ligge udyrkede hen. Jeg ved ogsaa godt, at det er blevet bestemt, at Banestrækningerne skulle slaas et Par Gange, inden Ukrudtet endnu kaster Frø eller spreder sit Frø. Men en anden Side af Spørgsmaalet er, om disse store Banestrækninger, som nu henligge udyrkede, ikke kunde udnyttes paa en bedre Maade end til at afgive Voksesteder for vildt voksende Planter, om der ikke paa dem kunde plantes f. Eks. Prydplanter. Det tror jeg meget godt, der kunde. Der er jo mange af disse Skraaninger, som vende mod Syd, ligge i Læ og vilde afgive udmærket gode Voksebetingelser for adskillige Planter. Jeg har lagt Mærke til, at f. Eks. de store Gennemskæringer oppe ved Helsingør ere beplantede med Gyvelbuske, en overordentlig smuk Plante, navnlig i den Tid den staar i Blomst. Jeg antager, at den er plantet, da jeg ikke kunde tænke mig, at den af sig selv kunde være kommen i saa stor Mængde paa disse Baneskraaninger. Jeg tror ogsaa, at saadanne Planter vilde gøre Nytte, foruden at være en Pryd for Banestrækningen, idet de med deres Rødder vilde tjene til at holde Jorden fast, saa at den ikke saa let skrider ned. Det er en Fornøjelse at se mange Steder langs Banerne, at Banearbejderne dyrke Jordstrimler, og jeg synes, det er en Glæde at se, hvorledes de ere i Stand til at dyrke forskellige Havesager paa disse Strimler, der dog som oftest ikke ligge særlig heldigt, men navnlig kunne være udsatte for Udtørring. Alligevel ser man, at der anvendes stor Flid og Omhu paa Dyrkning af dem. Ogsaa det er noget, jeg synes burde opmuntres. Man burde maaske i noget større Udstrækning, end Tilfældet er, lade Banearbejdere og Banens Personale eller ogsaa andre Mennesker faa Lov til at dyrke saadanne Jordstrimler.

Derefter skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Lokomotivfyrbøderne. Denne Klasse af Funktionærer har indgivet et Andragende til Folketinget og Regeringen. Deri anføres, at der er ikke mindre end 168 Lokomotivfyrbødere, der gøre Tjeneste som Lokomotivførere, og det viser sig, at adskillige af disse Fyrbødere have gjort Tjeneste som Lokomotivførere endog i en meget lang Aarrække. Det oplyses i Andragendet, at 1 har gjort Tjeneste i 8 Aar

som Lokomotivfører, 3 i 7½ Aar, 2 i 7 Aar, 7 i 6½ Aar osv. Men alligevel have de ikke faaet den Løn, som er forbunden med Førertjenesten, og det er ret naturligt, at disse Folk synes, at naar de skulle gøre Arbejdet som Lokomotivførere, tilkommer der dem ogsaa den Løn, som følger med denne Tjeneste. Nu er der af den højtærede Minister bødet noget paa dette Forhold i Aar, idet han foreslaar, at nogle Lokomotivfyrbødere — jeg tror, det er 15 — skulle rykke op til Lokomotivførere, og det vil medføre en Udgiftsforøgelse paa 6,300 Kr. Men hvis man skulde imødekomme det Ønske, som er fremsat af Andragerne, vilde der blive Anvendelse for en betydelig større Sum, saa vilde der nemlig tilkomme dem en forhøjet Lønning paa 26,460 Kr. Det forekommer mig, at der er Grund til at tage Hensyn til dette Andragende. Det kan ikke, synes jeg, forsvares, at man kræver af disse Folk, at de skulle gøre Lokomotivførertjeneste, uden at man giver dem den Løn, som er forbunden dermed. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Minister, at han har sin Opmærksomhed henvendt paa disse Forhold og søger at imødekomme de mange, der her er Tale om.

Der er i Aar paa Finansloven et Forslag om en Bevilling af 39,200 Kr., for at der kan ydes noget mere Tjenestefrihed til Ledvogtere. Den Sag blev rejst for 2 Aar siden. Da fik en Række Ledvogtere, som ere ansatte ovre paa Fyn og paa Strækningen Fredericia—Vamdrup, ved en paa Finansloven optagen Bevilling Tjenestefrihed hver 14de Dag, og det hed den Gang i Anmærkningerne, at man agtede at gaa videre. I Fjor gik man ikke videre, men nu i Aar er man gaaet et lille Skridt videre, idet denne Bevilling er bleven forlangt, og nu skulle altsaa nogle andre Ledvogtere, ansatte paa stærkt befærdede Banestrækninger, have fri hver 14de Dag. Disse Folk have tidligere slet ingen Frihed haft. Nu faa de altsaa en Fridag, men kun hver 14de Dag. Vi have ofte fra Socialdemokratiets Side rejst Spørgsmaalet om at give alle Folk, der ere ansatte i Statens Tjeneste, en Fridag om Ugen. Det, synes jeg, er et retfærdigt Krav. Vi andre have en Fridag om Ugen, og det er sikkert, at vi alle glæde os til den Dag, hver Gang den kommer, og jeg synes, at disse Folk, som ere ansatte i Statens Tjeneste, burde have samme Krav opfyldt. Det er — kunde man godt sige — en Menneskeret, ja, den har endog sin Oprindelse i Bibelen, det er i Grunden en